

κλέφτης δὲν εἶνε μάγος...

— Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ βρεθῆ τίποτε, ἀπήνησα. Ἐκτός καὶ ἂν βρῶν ὡς καὶ στὶς φόδρες τῶν καπέλων καὶ τῶν ρούχων μας καὶ δεῖ κρατοῦμε στὰ χέρια μας... Καὶ δείχνοντάς της τὴν φωτογραφική μου μηχανή μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔπαινα ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς πέρνω διάφορες πόδες ἐπρόσθεσα : Ὡς καὶ σ' ἓνα τόσο δά μηχανηματάκι, θὰ μπορούσα νὰ κρύψω κανέναν τὰ κλοπιμαῖα... Ἔ, τί λέτε καὶ σεις καταπάνω ;...

— Μὰ τότε θάπρεπε νὰ ἐρευνησομε καί... μέσα σὰ κατάρτια ἀκόμα μου ἀπήνησαν αὐτὸς γελώντας, καθὼς περνοῦσε βιαστικός.

Ἐφθασε τέλος καὶ ἡ τελευταία μέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ, ἐννοεῖται, ἀκόμη τίποτε... Κι' ὁμως ἐγὼ εὐλογοῦσα ἀπὸ μέσα μου τὸν Λουπέν, πού εἶχε σταθῆ ἀφορμὴ νὰ συνδεθῶ τόσο τρυφερά μὲ τὴν γοητευτικὴ μὴς Νέλλυ...

Ἄκουσε τὸν πλοῦτον ἐφθασε στὸ λιμάνι, ἀπηγορεύθη στοὺς ἐπιβάτες νὰ κατέβουν. Τὶ συνέβαινε λοιπόν ; Δὲν ἀγγήσαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ἀπάνω στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ ἀνέβηκε καὶ στάθηκεν ἕνας ψηλὸς κύριος, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο χωροφύλακες. Καὶ οἱ ἐπιβάται ὑπερωδῶθησαν νὰ περνοῦν ἕνας ἕνας ἀπὸ ἐμπρὸς του, γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάξῃ.

— Μὰ ποὺς εἶν' αὐτὸς ; ρώτησεν ἡ μὴς Νέλλυ.

— Ὁ ἀστυνομικὸς Γκανιμάο, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Λουπέν... Φαίνεται πὸς βρισκόταν ἐδῶ καὶ τὸν εἰδοποίησαν καὶ ἦλθε...

— Ὁ Γκανιμάο ; Μὰ αὐτὸς δὴ χιλιάδες φορές τὸν Λουπέν.

Ἄκουσε τὸν ἀνακαλυψῆ ; Δὲν ξέρετε τί συγκίνηση νοιώθω... Μὰ καὶ σεις εἰσθε βλεπὼ συγκινημένοι.

Ἐφ' ὅσον ἐπενέβαινε ὁ Γκανιμάο, τὸ μυτήριό βέβαια θὰ διαλυτοῦν. Ἐστάθηκα κοντὰ στὴ μὴς Νέλλυ καὶ παρατηροῦσα τοὺς ἐπιβάτας πού περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό. Ὁ Γκανιμάο τοὺς ἐξόριζε μὴ ματὰ καὶ τοὺς ἀφῆνε νὰ περῶσουν. Νὰ... τώρα περνοῦνε κι' ὁ Ροζαίν... Ἐνοίωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ... Ἀλλὰ κι' αὐτὸν, ὁ Γκανιμάο τὸν ἀφῆσε ἐλεύθερο... Στὸ κατάρτιωμά δὲν εἶχαν μείνει πλέον παρά εἰκοσι περὶπου ἐπιβάται. Ποιοὺς λοιπόν θεέ μου, ἦταν ὁ Λουπέν ;...

— Πᾶμε... εἶπα στὴ μὴς Νέλλυ. Καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὴν σκάλα.

Ἐξαφνα ὁμως ὁ Γκανιμάο μᾶς ἐσταμάτησε.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ἐρώτησα.

— Μιά σαγμὴ, κύριε... Γιατί βιάζεσθε ;...

— Συνοδεῦσά τὴ δεσποινίδα...

Ἄκουσε τὸν Γκανιμάο μὲ κοιτάξῃ βαθῦνὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, τονίζοντας καθὲ λέξη :

— Εἰσθε ὁ Ἀρσέν Λουπεν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἄκουσε νὰ γελῶ.

— Ὁχι. Εἶμαι ἀπλῶς ὁ Βερνάρδος ντ' Ἀνδρεζῦ.

— Ὁ ντ' Ἀνδρεζῦ πέθανε πρὸ τριῶν ἔτων, στὴ Μακεδονία.

— Ἰδοὺ τὰ χαρτιά μου, κύριε...

— Εἶνε τὰ δικά του, πραγματι, αὐτὰ ὁμως δὲ σημαίνει τίποτε !

— Εἰσθε τρελλὸς ! Ὁ Λουπέν ἐπιβίασθη μὲ ψευδώνυμον πού ἀρχίζει ἀπὸ Ρ...

— Ναι, τέχνασμα δικό σας εἶνε κι' αὐτό... Ἔ, φίλαράκι μου, δὲν τὸ περιμένεις πὸς θὰ μ' εἰρήκεις ἐδῶ... Καὶ ἀστραπιαίως μὲ χτύπησε στὸ δεξιὸ μπράσσο. Ἐρριζα μιά κραυγὴ. Μὲ εἶχε χτυπήσει πάνω στὸ τραῦμα μου...

Δὲν μπορούσα πιά νὰ κρηνηθῶ. Ἐγύρισα καὶ κοίταξα τὴν μὴς Νέλλυ. Εἶχε χλωμαίσει τρομερά. Ἐρριξε μιά ματιὰ πρῶτα σὲ μένα κι' ὕστερα στὴ φωτογραφική μου μηχανή πού κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της. Θὰ μὲ ἐπρόδιδε λοιπόν ; Θὰ παρέδιδε τὴν μηχανή πού περιεχε τὰ μαργαριτάρια ; Ἡ μὴς Νέλλυ ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγα λεπτά καὶ κατόπιν προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο...

Κι' ἐνῶ οἱ χωροφύλακες μου βάζαν τὶς χερούλες, ἐγὼ ἤμουνα εὐτυχισμένος πού ἡ μὴς Νέλλυ, δὲν ἐπρόδωσε τὸ λιγοήμερο ἐρωτικό μου ὄνειρο...

Καὶ καθὼς ὁ Ἀρσέν Λουπέν μοῦ διηγεῖτο ὁ ἴδιος, ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, τὴν περιπέτειά του αὐτή, παρετήρησα δύο δάκρυα πού λάμπαν στὰ μάτια του...

Μαρίς Λεμπλάν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν καλαϊά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ἐλόκληρη βιβλιοθήκη. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλοσοφ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἀγιογραφίαι βυζαντιναὶ καὶ καλαϊὰ κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιήστε ἢ γράψτε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

ΜΙΚΡΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴ τοῦ Τρέιχ)

— Κάθε φορὰ πού πηγαίνα κυνήγι ἔλεγε ὁ Σαμπουαρά, γεμίζω τὸ σάκκο μου μὲ φρέσκα χόρτα...
— Γιατί ;...
— Γιὰ νὰ φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου τοὺς... λαγούς!...

— Ἔ, πὼς τὰ πήγες στὸ κυνήγι μπάριμπα Πέτρο ;...
— Δὲν χτύπησα δυστυχῶς τίποτα σημερα... Δὲν ἔρριξα οὔτε τουφεκιά...
— Γιατί ;
— Τὸ σκυλί μου ζεσταίνονταν πολὺ.
— Ἔ, καὶ μ' αὐτό ;
— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ σκιά μου !

Ἄκουσε τὸν Ντυροτέν πρὸκειται νὰ μονομαχήσῃ μὲ πιστόλι. Εἶνε ὁμως πολὺ ἀνήσυχος. Ὁ ἀντίπαλός του, μακιάδης κυνηγός, εἶνε δεινὸς σκοπευτής.
— Δὲ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ κανεὶς νὰ πυροβολήσῃ στὸν ἀέρα ; ψιθυρίζει ὁ Ντυροτέν.
— Πὼς αὐτό ; ρωτᾷ ἕνας μάρτυς.
— Νὰ... τὴν ὥρα πού θὰ δώσετε τὸ παρόγγελμα «πῦρ» !... ἀμολήστε καμμιὰ πέρδικα !

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἄκουσε τὸν Φλαμανδὸς ζωγράφος ΡΟΥΜΠΙΕΝΣ

Κάποιος κυνηγός, ἀφοῦ περιπλανήθηκεν ἐπὶ κάμποσες ὥρες χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ παρμιερὸ πούλι ἐμπρὸς του, ἀντίκριξε ἔξαφνα μερικὲς πάπιες πού παίζουσαν μείνα σὲ μιά λακοῖβα μὲ νερό. Κοντὰ στὴ λακοῖβα ἕνας γέρος, χωρικός κάθεται πάνω σ' ἓνα σινιδένιο πάγκο. Ὁ κυνηγὸς τὸν πλησιάζει.

— Ἔ, μπάριμπα, τοῦ λέει. Πόσα θέλεις γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σκοτώσω μιά ἀπ' αὐτὲς τίς πάπιες;

— Ἐρρω γῶ !... ἀπαντᾷ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Δέχεσαι δύο φράγκα ;

— Ὅπως θές, ἀπαντᾷ ὁ γέρος κελνίζοντας ἀπαθῶς τὴν πίπα του.

Ὁ κυνηγὸς ἀφίνει στὸ πάγκο δύο φράγκα, σκοπεύει καὶ σκοτώνει μιά πάπια. Τὴν πέρνει, κι' ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ... Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁμως μετανοεῖ.

— Μπάριμπα, μοῦδρχετα ὄρεξη νὰ σκοτώσω ἄλλη μιά πάπια, λείε στὸν χωρικό. Πόσα θέλεις ;... Νὰ σοῦ δώσω ἄλλα δύο φράγκα;

Ὁ γέρος κελνίζει τὴν πίπα του σιωπηλός.

— Ἄς εἶνε... Νὰ πάρω τρία φράγκα... λέει ὁ κυνηγὸς ἀποθέτοντας πάνω στὸν πάγκο τὰ χρήματα. Καὶ χωρὶς νὰ γοπορήσῃ, σκοπεύει καὶ σκοτώνει ἄλλη μιά πάπια. Τὴν πέρνει κι' αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν σκέπτεται πιά νὰ φύγῃ... Το παιχνίδι ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀφέσει...

— Ἔλα, λείε σὶόν χωρικό ! Θὰ σκοτώσω καὶ τρίτη πάπια... Θέλω νὰ τίς στείλω κάπου πεσκέσι... Σὲ πειράζει ἂν σκοτώσω ἄλλη μιά πάπια ;...

— Καὶ τί μὲ νοιάζει μένα, ἀπαντᾷ τέλος ὁ χωρικός. Σάματις εἶνε... δικές μου ;...

Ἄκουσε τὸν Πάουελ ἐπῆγε, μὲ μερικὸς του φίλους, νὰ κυνηγήσῃ τίγρες στὰς Ἰνδίας. Κάποιο βράδυ ὁμως, μὰ τίγρης τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὸν νταβροχθίζει. Οἱ φίλοι του τηλεγραφοῦν ἀμέσως τὴν θλιβερὴν εἶδηση στὴν οἰκογένειά του.

« Ἀποστεῖλατε πάραυτα πτόμα », τοὺς ἀπαντᾷ αὐτῆ.

Οἱ φίλοι προβαίνουν σὰ δέοντα καὶ τηλεγραφοῦν.

« Λέμα ἀφικνεῖται τὰδε ἡμέρα ».

Τὴν ὠρσθεῖσαν ἡμέραν, οἱ συγγενεῖς τοῦ Τόμ λαμβάνουν... ἕνα κλονβὶ περιέχον μιά θαυμασία ζωντανὴ τίγρη. Τηλεγραφοῦν ἀμέσως : « Ἐλάβομεν τίγρη ζωντανὴν καὶ ὄχι πτόμα Τόμ ».

Οἱ φίλοι ἀπαντοῦν :

« Τὸν ἐντὸς τίγρης ».

Καὶ κάποιος σχετικὸς διάλογος :
Ἄκουσε τὸν ἐγγύρισε ἀπ' τὰς Ἰνδίας...
— Στάθηκε ἄραγε τυχερός στὸ κυνήγι του ἐναντίον τῶν τίγρων ; ρωτᾷε κάποιος.
— Πολὺ τυχερός.
— Ἄ ! Ὡστε ἔτσι ;...
— Ναι... δὲν κατῶρθωσε νὰ συναντήσῃ καμμιὰ... τίγρη !...

Ἄκουσε τὸν Νεμρῶδ